

081214 Tredje söndagen i advent Annelie Inghamn Pettersson

Text Matt 11:2-11.

Hur klarar sig en människa som inte har någon tro?

Den här frågan ställde en god vän till mig som drabbats av ovanligt mycket motgång under kort tid. – Ja vad gör man om man inte har någon tro och drabbas ovanligt mycket av livets prövningar? Vi kom att filosofera en stund kring frågan. En del människor har felaktigt någon slags bild av att kristna människor skulle vara förskonade från livets prövningar. Så är det naturligtvis inte. När vi drabbas ställer vi samma frågor som någon som inte har en tro. Min erfarenhet är att man frågar sig. Varför händer det här mig? Har det som händer en mening? Oftast ser man ingen mening med det som har skett. Ibland får jag frågan vad det beror på att det svåra har drabbat just den här personen. Men jag har inget svar att ge. Oftast känner jag samma maktlöshet som den som utsatts. Det enda jag kan göra i en sådan belägenhet är att stanna kvar. Att vara tillsammans med den drabbade, att lyssna och att dela bördan. Ibland kan det ge, om inte stor tröst men ändå en slags lindring. Bördan känns inte lika tung om jag får dela den med någon.

Men det händer också att man ibland ser en mening. Men först långt efteråt man tagit sig igenom det svåra. När man har fått perspektiv. Ibland kan det ta många år. Då kan det visa sig att det som såg så mörkt ut då, ändå ledde fram till något annat, positivt. Det blev en positiv vändning av det hela. Både när det handlar om att utvecklas som människa på det inre planet, andligen, och på det yttre. Man kanske dessutom funnit en tro som bär.

Men tron är ju ingen självklarhet. Häromdagen lyssnade jag till ett intervjuprogram med en känd artist som var starkt kritisk till religioner överlag. För honom existerar inte någon tro. Och visst det finns många fler, både kända och okända människor som inte har någon tro. Och som säger sig inte sakna någon heller. Men jag har också mött många människor som inte haft någon tro, men, som när de mött Jesus på ett eller annat sätt i sitt liv ändrat inställning.

De är ofta i samband med en kris eller flera svåra händelser på varandra som genererar till att man slutligen vänder sig till Gud. Sjukdom, separation, utanförskap. För många människor är det också först då som de existentiella frågorna kommer.

Det är inte ovanligt när man befinner sig mitt i livet, att man upplever en avsaknad av mening. Livet kan ha varit framgångsrikt på många sätt, men man känner ändå en tomhet. Man saknar något, och inleder ett sökande efter något mer.

Författaren till predikaren i bibeln säger så klokt: *”Var sak har sin tid för det som sker under himlen.”*

Själv beskriver han hur han prövar olika livsvägar i livet. Han säger:

”Jag predikaren var kung över Israel i Jerusalem. Jag föresatte mig att utforska och undersöka allt som sker under himlen. Tungt är det arbete Gud har lagt på människan. Jag tänkte: Jag har samlat större visdom än någon som före mig har härskat över Jerusalem. Jag har trängt djupt ner i visdom och vetande. Jag föresatte mig att förstå vad vishet och vetande är, vad dumhet och dårskap är, men jag har insett att också detta är ett jagande efter vind. Stor visdom, stor sorg. Mer kunskap, mer plåga.”

Längre fram undersöker han tillvarons mening i glädjen och livets goda. Men kommer fram till att även detta är tomhet. *"Jag betraktade allt som sker under solen: Allt var tomhet, ett jagande efter vind."* Kontentan av hans sökande leder slutligen till en djupare kunskap än den mänskliga, nämligen att livet har en mening eftersom det är givet av Gud. Det som är intressant är att han beskriver tillvaron precis så komplicerad som den är. Han ser ytligheten i livet avslöjar och bekämpar den. Men inser att livet har en mening eftersom det är givet av Gud.

I dag handlar texten om Johannes döparen. Han förses ofta på gamla ikoner med änglavingar eftersom det sagts om honom: Han är den om vilken det är skrivet: *"Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig."*

Johannes döparen förberedde vägen för Jesus. Människor som inte känner Jesus kan behöva förberedas innan de möter honom. Och visst är det ofta andra människors vittnesbörd som gör att människor kommer till tro. Många människor bär på tunga bördor. Bördor som tynger dem så att livet förvandlas till en omöjlighet att leva, man kanske känner missmod och existentiell ångest, så allvarlig kan verkligheten se ut. Då kan mötet med Jesus bli livsavgörande.

Jag vet att för många människor som har mött Jesus i en sådan belägenhet, så har livet vunnits åter.

Genom att undervisa om Jesus och framförallt att peka på förlåtelsen så har människor som totalt tappat livsgnistan fått tillbaka sitt liv.

För mig är detta otroligt stort. När man nämner det här med förlåtelsen för någon som inte har en tro. Så används ofta argumentet att vi gör det alldeles för enkelt för oss, därför att då är det ju bara att fortsätta synda och sedan gå och be om förlåtelse igen.

Men det är inte så vi tänker oss omvändelsen utan det är att hädanefter ska det ske en förändring i vårt liv. Och en människa som har varit där, på livets botten, vet att det är förändringen som är offret. Människor vill kunna leva sant.

Visst finns det mycket som attraherar i livet. Och det ska vi också kunna unna oss Kristendomen är ingen livsförnekande religion. Vi ska kunna leva, få njuta av kultur i alla dess former, konst, litteratur, musik, teater allt som innefattar skaparkraft och livsglädje. Allt som lär oss något om vad det innebär att vara människa. Men de flesta människor söker efter någonting mer. Jag tror att människans mål hänger samman med vårt ursprung. Vi kommer från Gud såsom skapade och livet kan ses som en väg där vi samtidigt finner vår mening, när vi söker oss tillbaka till Gud. Därför behöver vi också i livet, känna kontakten med det heliga. Vi behöver leva i samklang med själva livsprincipen, den kärlek som en gång ville våra liv. För att också orka leva med oss själva behöver vi leva i enlighet med det som är sant, vi behöver vara trogna mot våra ideal och samveten, allt som handlar om det som är gott för oss. Visst är det så att all denna livskunskap kan man finna i andra religioner och i den naturliga lagen. Men vi kan inte komma ifrån att det är något särskilt med människan, Jesus Kristus. Det han gjorde var att han gav sitt liv till lösen för alla. Han är en medmänniska som lever för de förlorade och han ger dem en ny framtid. Det här är höjden av all kärlek.

I dag säger Johannes i texten: *"Är du den som skall komma eller ska vi vänta på någon annan?"*

Det skulle likaväl kunna vara en sökares fråga: *"Är du den som skall komma eller ska jag vänta på någon annan."* Jesus svar blir inte ett renodlat ja, istället säger han: *"Gå och berätta vad ni hör och ser, att blindas ser, att lama går, spetälska blir rena, och döva hör, döda står upp och fattiga får ett glädjebud."*

Samtidigt som det på Jesu tid också fanns människor som avvisade Guds sändebud, fanns det dom som kunde tolka Jesu gärningar och som var beredda att följa honom.

På samma sätt är det i dag. Det finns saker vi klart kan se: Guds verk i människors arbete inom missionen. Vi kan se det i det diakonala arbetet i omsorgen om utslagna och fattiga. Vi ser det i Jesu undervisning och i evangeliet om syndernas förlåtelse. Och vi ser det när vi lever i Jesu efterföljelse att kärlek föder kärlek. Johannes döparen förberedde vägen för Jesus. Vi kan också hjälpa till med den förberedelsen, genom att berätta för den som inte vet, om förlåtelsen, genom att tala om hur hans undervisning påverkat våra egna liv och, gett livet en ny mening.

Tillsamman kan vi fortsätta hans vittnesbörd och bana väg för, Herren.

Amen